

РЕШЕНИЕ

№ 1307

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Надежда Махмудиева
Снежана Бакалова

при участието на секретаря Невена Б. Г.а
като разгледа докладваното от Снежана Бакалова Въззивно гражданско дело
№ 20221000500560 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба на ответника З. И. М., подадена чрез пълномощника му адвокат К. С. срещу Решение от 21.10.2021г. по гр.д.№ 12692/16 г. по описа на СГС, I- 8 състав, с което са осъдени З. И. М. и К. Б. Г. да заплатят солидарно на Д. В. Н. на основание чл. 627 от ТЗ вр. чл. 53 от ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди в размер на 32616,50лв., представляваща заплатена част от цена по развален предварителен договор от 15.06.2011г., обезщетение в размер на 817,19лв., представляваща присъдена неустойка и обезщетение в размер на 2 359,09лв., представляваща присъдени съдебни разноси, съгласно Решение от 25.05.2016г. по гр.д.№ 20746/14 по описа на СГС, ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от 18.10.2016г. до окончателното заплащане на сумите.

Твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно и като такова моли да бъде отменено. Счита, че СГС не е изложил никакви мотиви защо приема иска за основателен. Твърди, че изложеното, като мотиви почива на предположение, а искът не е доказан при условията на пълно и главно доказване. Твърди, че от събраните доказателства не може да

се направи извод за причинно-следствена връзка между неоткриването своевременно на производството по несъстоятелност и обективната невъзможност ищцата да получи дължимата ѝ сума. Счита, че съдът не е обсъдил основното и допълнително заключение на вещото лице по съдебно-икономическата експертиза и ако го беше направил би достигнал до извода, че сумите, заплатени от ищцата по предварителния договор са заплатени по сметка на дружеството, а не на някой от съдружниците, както и че същите са осчетоводени. Твърди, че заключението в частта му, в която приема, че към 31.12.2012г. дружеството разполага с активи на стойност 6 160 хиляди лева за удовлетворяване на кредиторите си, противоречи на решението по откриване на производство по несъстоятелност и за определяне на началната дата на неплатежоспособността. Счита, че извода на съда относно недопустимост на обективно съединените искове е правилен и производството по иска по чл. 627 от ТЗ е било правилно прекратено, тъй като обявяването на длъжника в несъстоятелност е предпоставка за предявяване на иска.

Моли да бъде отменено решението, като бъде постановено нова по същество, с което предявения иск бъде отхвърлен като неоснователен.

Въззиваемата страна е депозирала в срок отговор по жалбата, в който твърди, че жалбата е неоснователна и моли решението да бъде потвърдено. Твърди, че са били налице всички предпоставки за предявяване и уважаване на иска по чл. 627 от ТЗ и че от събраните доказателства те са доказани. Счита, че изложеното във въззивната жалба, че липсва причинно-следствена връзка между вредите и неизпълнението на задължението на ответниците е неоснователно и че такава е била доказана. Счита, че допълнителното заключение по настоящото дело не влиза в колизия с установеното в производството по несъстоятелност.

В откритото с.з. жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. С., редовно упълномощен, който поддържа изцяло жалбата. Прави възражение, че договореното и платено възнаграждение от ищцата е прекомерно.

Въззиваемата страна, чрез процесуалния си представител адв. В., оспорва жалбата. Моли да бъде потвърдено първоинстанционното решение. Претендира разноски за тази инстанция по представен списък.

Софийският апелативен съд, в изпълнение правомощията си по чл. 269

ГПК, намира решението за валидно и допустимо.

Производството по гр.д.№ 12692/16 по описа на СГС е образувано по исковата молба на Д. В. Н. срещу З. И. М. и К. Б. Г., в която твърди, че на 15.06.2011г. сключила предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот с управляваното от двамата ответници търговско дружество „Кези инженеринг“ ООД. В изпълнение на поетите договорни задължения по предварителния договор заплатила на продавача сумата от 32 616, 50 лева, представляваща част от уговорената продажна цена. Страните уговорили краен срок до 30.11.2011г. за завършване на строежа на сградата, която била предмет на сделката и за издаване на разрешение за ползване на сградата и обектите в нея. Впоследствие твърди, че узнала, че „Кези инженеринг“ ООД е учредило договорна ипотека върху сградата, като обезпечение по получен банков кредит. Твърди, че упражнила по съдебен ред правото си да развали предварителния договор с ответното дружество и по този повод било образувано гр.д. № 20749 /14 по описа СГС. По силата на постановеното съдебно решение „Кези инженеринг“ ООД било осъдено да заплати на ищцата получената на отпаднало основание сума от 32 616, 50 лева, да заплати неустойка в размер на 817,19 лева и да заплати сторените съдебни разноски в размер на 2 359,09 лева. Доколкото заплатената от ищцата сума, представляваща част от уговорената продажната цена на недвижим имот не била осчетоводена в активите на дружеството твърди, че ответниците в качеството на съдружници и управители на дружеството са получили тази сума в лично качество. С това свое поведение станали причина за свръхзадълженост /неплатежоспособност за дружеството. Ищцата твърди, че към датата на депозиране на исковата молба ответниците не били върнали получената без основание парична сума и не били предприели действия по обявяване на дружеството в несъстоятелност. Бездействието им в тази насока било неправомерно, защото възпрепятствало реализацията на намерението на ищцата да упражни правата си на кредитор в производството по несъстоятелност. Моли да бъдат осъдени ответниците, при условията на солидарност, да й заплатят обезщетение за претърпените имуществени вреди, на основание чл. 627 от ТЗ поради необявяване на факта на настъпване на свръхзадълженост/неплатежоспособност за дружеството, включващи: сумата от 32 616,50 лева, представляваща заплатена част от цена по развален предварителен договор от 15.06.2011г.; сумата от 817,19 лева,

представляваща присъдена неустойка и сумата от 2 359,09 лева, представляваща присъдени съдебни разноски съгласно решение по гр.д. №20749/2014г. по описа на СГС, I-13 състав, ведно със законната лихва върху посочените суми, изчислена за периода от датата на предявяването на иска до окончателното плащане. Претендирала е и разноски.

И двамата ответници са подали в срок писмени отговори, в които оспорват иска. К. Б. Г. оспорва твърденията, че е сключвал договор с ищцата в качеството на управител на дружеството. Оспорва твърденията, че е получавал суми по договора, както и че е участвал в управлението на дружеството и че е извършвал действия на разпореждане с активите му. Посочва, че към датата на сключване на процесния договор учредената ипотека била вписана, поради което ищцата, като купувач имала известност за съществуването на тежести върху имота. Представеният годишен финансов отчет не бил подписан от него и бил изготвен за 2013г., т.е. фактически не отразявал плащанията, извършени към датата на сключване на договора. Моли за отхвърляне на исковете и претендира за осъждане на ищцата, да му заплати направените съдебни разноски.

От събраните в първоинстанционното производство и пред въззивната инстанция доказателства, настоящата инстанция приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.06.2011г. между ищцата Д. В. Н. и „Кези инженеринг“ ООД, представлявано от З. И. М. бил сключен предварителен договор за изграждане и прехвърляне на правото на собственост върху недвижим имот, представляващ ателие №2 на втори етаж в жилищен блок на ул. „***“ №*, **, район Възраждане, застроено върху 23,76 кв.м. и съответните общи части на сградата за сумата 29 900 евро с ДДС. Крайният срок за изграждане на имота бил определен на 30.11.2011г. След въвеждането в експлоатация на жилищната сграда и заплащането на пълната цена на имота, продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху обекта на купувача.

Преди подписването на предварителния договор и договор за строителство на 20.04.2011г. „Кези инженеринг“ ООД с нотариален акт № 169, том 1, дело 140/2011г. на нотариус рег. № 504 на НК учредил договорна ипотека върху част от обектите в същата сграда, включително и върху обекта посочен в процесния договор.

Ищцата заплатила по сметка на ответното дружество (не по лична сметка на съдружниците) сумата 500лв. на 10.06.2011г.; на 15.07.2011г. сумата 15 814,50 лв. и на 15.07.2011г. сумата 16 308лв., видно от допълнителното заключение на вещото лице П. К.. От същото е видно, че липсват преки доказателства дали сумата е осчетоводена по сметка на дружеството.

С Решение от 25.05.2016г. по гр.д. № 20749/2014г. по описа на I-13 състав при СГС, „Кези инженеринг“ ООД е било осъдено да заплати на Д. В. Н., на основание чл. 55, ал.1, пр. трето от ЗЗД – сумата от 32 616, 50 лева, дължима по развален предварителен договор от 15.06.2021г., заедно със законната лихва върху тази сума, от датата на връчване на съобщение до ответника за депозирана искова молба – на 18.02.2015г. до деня на окончателното плащане и на основание чл. 92 ал.1 от ЗЗД сумата 418 евро неустойка и сумата 2 359,09лв. разноски. Въз основа на същото решение е бил издаден изпълнителен лист от 23.08.2016г.

Ищцата, в качеството си на кредитор е инициирала откриване на производство по несъстоятелност за ответника по т.д.№ 3313/17 по описа на СГС на 13.11.2017г.

С Решение № 948/14.05.2018г. постановено по т.д. № 3113/2017г. на VI-5 състав при СГС е обявена неплатежоспособност на „Кези инженеринг“ ООД, определена е началната й дата - 31.12.2012г., открито е производство по несъстоятелност на дружеството и постановено прекратяване на дейността на предприятието на търговеца и дружеството е обявено в несъстоятелност. Производството по несъстоятелност е спряно поради липса на средства за развитие на производството.

С Решение № 1415/01.08.2019г. постановено по т.д. № 3113/2017г. на VI-5 състав при СГС е постановено прекратяване на производството по несъстоятелност на длъжника „Кези инженеринг“ ООД, като е постановено заличаване на дружеството от търговския регистър. Това решение е влязло в сила на 09.08.2019г.

От допълнителното заключение на изслушаната и приета по делото съдебно-икономическа експертиза се установява, че по данни от ГФО и по точно от счетоводния баланс за 2010г. се установява, че дружеството е разполагало с активи на обща стойност 6 160 хиляди лева, а в публикувания

отчет за приходите и разходите за същата година отчетена печалба. За 2011г. не са публикувани ГФО поради което не може да се установи какво е изменението на активите и пасивите през 2011г. От публикувания баланс за 2013г. в.л. установява, че е посочена нулева стойност на активите за предходната 2012г., от които счетоводни записвания прави извода, че към 31.12.2012г. ответното дружество е разполагало с активи, с които биха могли да се удовлетворят претенциите на кредиторите му.

От изложената фактическа обстановка СГС е направил извод, че предявеният иск е с правно основание чл. 627 от ТЗ и че същият е допустим, макар и дружеството ответника да е заличено от ТР. Този извод се споделя от настоящата инстанция.

Установено е качеството на ответниците, представляващи по закон „Кези инженеринг“ ООД към момента на възникване на състоянието на неплатежоспособност на дружеството определена с решението по откриване на производството – 31.12.2012г. Видно от представените доказателства ответниците не са подали молба за откриване на производството нито към 31.12.2012г., нито в по-късен момент.

Относно основателността на иска, СГС е приел, че тъй като началната дата на неплатежоспособността на „Кези инженеринг“ ООД предхожда датата на която ищцата е придобила качеството на кредитор следва, че ако управителите дружеството биха изпълнили своевременно задълженията си по чл. 626 от ТЗ, то своевременното откриване на производство по несъстоятелност би способствало за създаване на условия за удовлетворяване на ищцата в качеството ѝ на кредитор на несъстоятелността. Намерил е, че това обосновава извод за пряка причинно-следствена връзка между настъпването на релевиращия вредоносен резултат, изразяващ се в обективна невъзможност на ищцата, в качеството на кредитор на несъстоятелността, да получи от дружеството сумата от 32 616, 50 лева, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.02.2015г. до окончателното плащане, сумата от 418 лева неустойка и сумата от 2 359, 09 лева за съдебни разноси и противоправното бездействие на двамата ответници, да реализират задължението си по чл. 626 от ТЗ.

Този извод относно основателността и доказаността на иска от събраните доказателства не се споделя от настоящата инстанция.

Безспорно са налице предпоставките за предявяване на иска, тъй като „Кези инженеринг“ ООД е обявено в несъстоятелност и е определена началната дата на неплатежоспособността му, като в тази си част решението по т.д. № 3113/17 на СГС е задължително, ответниците са от кръга на лицата по чл. 626 ал.2 от ТЗ и с срок от 30 дни т.е. до 30.01.2013г. никой от тях не е подал молба за откриване на производство по несъстоятелност. Производството е допустимо и тъй като производството по несъстоятелност е било прекратено и дружеството е заличено без да бъде удовлетворено в него вземането на ищцата т.е. за нея е налице вреда в посечения размер.

Макар и да са налице останалите предпоставки за уважаване на иск с правно основание чл. 627 от ТЗ, а именно – наличието на вреда за ищцата в установен размер и виновно бездействие на ответниците не е доказана пряка причинно-следствена връзка между двете.

Установено е, че ищцата първоначално е била кредитор на „Кези инженеринг“ ООД по предварителен договор за прехвърляне право на собственост върху описания недвижим имот. Такава тя е била и към момента на установената неплатежоспособност на дружеството 31.12.2012г. т.е. дори управителите да бяха изпълнили задължението си да обявят дружеството в несъстоятелност към тази дата то ищцата не би имала паричното вземане в посочените размери към дружеството. Вземането на ищцата по предварителния договор по чл. 19 ал.3 от ЗЗД не се е трансформирало в парично, съобразно нормата на чл. 617 ал.2 от ТЗ, тъй като съобразно практиката на ВКС, отразена в решение № 503/17.08.2009 г. по гр. д. № 2941/08 г. на IV г. о. искът по чл. 19, ал. 3 ЗЗД не е за имуществено вземане, а за принудително осъществяване на едно потестативно право, което може да се упражни само по исков път.

Едва на 18.02.2015г., когато е отправила волеизявление за разваляне на договора, тя е придобила качеството на кредитор с парично вземане. Ищцата не е доказала при условията на пълно главно доказване, че ако дружеството е било обявено в несъстоятелност на 31.12.2012г. и активите му са послужили за удовлетворяване на вземанията, към 18.02.2015г. би било налично имущество от което тя да удовлетвори вземането си. В заключението на съдебно-икономическата експертиза, се прави извод, че към 31.12.2012г. дружеството е притежавало активи на определена стойност, но не е посочен

размера на задълженията на дружеството към този момент и дали активите са били достатъчни за удовлетворяване на всички изискуеми към този момент задължения. Не е доказана пряката причинно-следствена връзка между бездействието на управителите да обявят дружеството в несъстоятелност и невъзможността ищцата да събере вземането си.

Тъй като правните изводи на настоящата инстанция са противоположни на тези на СГС следва обжалваното решение да бъде отменено изцяло и вместо него постановено ново по същество, с което бъде отхвърлен предявения иск.

Ответникът К. Г. не е обжалвал постановеното решение. Тъй като същия не е необходим другар, с оглед заявената пасивна солидарност и възможността за постановяване на различно решение по отношение на двамата ответници и тъй като не се е присъединил към жалбата, решението по отношение на същия е влязло в сила.

Ответникът М. не е претендирал разноски в двете инстанции.

Ръководен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 21.10.2021г. по гр.д.№ 12692/16 г. по описа на СГС, I- 8 състав, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. В. Н. ЕГН ***** от гр. ***, бул. „****“ № ***, ет.**, ап.** срещу З. И. М. ЕГН ***** от гр. ***, ж.к. „****“ бл. **, ет.**, ап. **, иск с правно основание чл. 627 от ТЗ за осъждането му да й обезщетение за неимуществени вреди в размер на 32 616,50лв., представляваща заплатена част от цена по развален предварителен договор от 15.06.2011г., обезщетение в размер на 817,19лв., представляваща присъдена неустойка и обезщетение в размер на 2 359,09лв., представляваща присъдени съдебни разноски, съгласно Решение от 25.05.2016г. по гр.д.№ 20746/14 по описа на СГС, ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от 18.10.2016г. до окончателното заплащане на сумите, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал.1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____